

Det har man vurderet. Hvorfor? Jo, fordi man fra myndighedernes side har ønsket, at Højesteret klart og utvetydigt skulle udtale sig, fordi der var begrundet tvivl om gældende lovgivning.

Højesteret træffer så en beslutning. Højesteret meddeler, at man er enig i myndighedernes afvisning af det konkrete arrangement. Jeg mener, at vi som Folketing har en pligt til efterfølgende at tage sådan en sag op. Vi har i Folketinget pligt til at vurdere, om Højesterets afgørelse er det, vi ønsker skal være retsvirkningen – gældende jo med præcedens for alle sager fremover.

Lignende arrangementer vil ikke længere blive præsenteret for Højesteret. Nej, enten vil man i den lokale ligning henvise til højesteretsdommen, eller når tingene måske havner i Landskatteretten, vil man henvise til højesteretsdommen og sige: Der er ingen tvivl. Højesteret har skåret et snit og sagt: Det her vil vi ikke acceptere.

Derfor synes vi også, at der er grund til at tage sagen op. Både Venstres ordfører og den konservative ordfører brugte argumentet, at man kan jo ikke lovgive på grund af en konkret højesteretsdom. Det, der vel nærmest er tilfældet, er, at det er Højesteret, der i dag har lovgivet – i anførselstegn. Højesteret har sat rammerne for, hvordan retsvirkningen er på det her område.

Ministeren tager det udgangspunkt, at problemet jo er retten til at fradrage forudbetalte renter. Og dér synes jeg, det ville være mere ærligt af regeringen, om man sagde: Så må vi helt fjerne muligheden for at fradrage renter, som er forudbetalte. Så ville der ikke længere være det problem.

Men det vil man jo ikke. Muligheden skal stadig væk være til stede. Og så længe den mulighed er til stede, skal vi til at sælge elastik i metermål. Så skal vi til at se, hvor høj eller hvor lav moralen er henholdsvis hos skatteborgeren og hos de lokale skattemyndigheder. Vil man acceptere et arrangement? Vurderer man, at der er tale om det, der er blevet kaldt skubbearrangement, eller er der tale om simpel skattetænkning?

I den forbindelse efterlader hr. Buksti jo det indtryk hos dem, der ser eller hører eller læser denne debat, at det at trække renter fra altså er noget, man kan gøre ubegrænset.

Den danske skattelovgivning er jo heldigvis sådan indrettet, at hvis der foretages et fradrag i

den ene ende, er der nogle renteindtægter, som bliver beskattet i den anden ende. Det er jo ikke nogen evighedsmaskine, hvor man uhemmet kan tømme statskassen. Nej, hvis der er en skatteborger, som har en renteudgift, så må der nødvendigvis også være en anden juridisk person, der har en renteindtægt, og dér bliver renterne jo altså beskattet.

I det konkrete eksempel er det rigtigt set af hr. Buksti, at der var en skillelinje, men det kan jo ikke være sådan, at skattereglerne er afhængige af, om der er nogle årstalskift, om der er nogle skattereformer, der træder i kraft. Så burde man have taget højde for det i den pågældende skattereform. Det gjorde man ikke. Altså har borgeren i fuld tillid til, at gældende regler fortsat eksisterede, haft sit arrangement.

Hvis den pågældende skatteborger havde foretaget det tilsvarende arrangement den 30. december 1985, havde det været i orden, hører jeg i dag. Men blot fordi det var årsskiftet 1986-87, vurderer man, at der var tale om spekulation i ændrede skattesatser i forbindelse med skattereformen. Hvis det er tilfældet, har den borger jo stadig væk grund til at tro, at den afgørelse, der blev truffet, var en rent politisk afgørelse og ikke ud fra en konkret vurdering af, om arrangementet nu var godt eller ikke godt.

Det, som er vigtigt for borgeren at vide, er, at med den moderne verden, vi lever i, med mangfoldige finansielle redskaber, med mangfoldige arrangementer, kan det ikke nytte noget, at man er bagstræberisk hos skattemyndighederne, fordi det er det nemmeste at stille sådan nogle legoklodser op på et bord og sige: Ja, men hvis manden vil låne nogle penge, så kan han gå hen i banken og låne pengene. Så kan han derefter gå videre til den gule legoklods, og så kan han købe nogle varer, eller hvad det nu måtte være, og så har han en renteudgift, og den kan han så på den tredje legoklods trække fra, og på den fjerde legoklods kan banken så betale skat af renteindtægten.

I det virkelige liv, hvor virksomheder handler over landegrænserne, hvor man har store økonomiske transaktioner over landegrænserne osv., dér har man brug for at have fleksibilitet. Man har brug for at optage lånet på ét tidspunkt og derefter f.eks. følge med i aktiekurser, i obligationskurser, i kurser på råvarer og så vælge det rette tidspunkt til at slå til og foretage købet. Derfor er man nødt til at have pengene parkeret på en konto, hvor de er lettere tilgængelige end ved et større lånearrangement.